

Jules van Rijn over Boys don't cry:

'Zet tegenslag om in iets positiefs'

Acteur Jules van Rijn (29) kreeg als kind twee keer kanker. Samen met regisseur Corien Feikens verwerkte hij zijn ervaring in het toneelstuk *Boys don't cry* van het gezelschap TEN Producties. 'Met *Boys don't cry* wil ik laten zien dat je tegenslag in iets positiefs kunt omzetten.'

'Het toneelstuk gaat over twee vrienden, Boudewijn en ik. We groeien samen op, gaan samen naar de kleuterklas, op vakantie naar Frankrijk en voor het eerst naar de discotheek. Ondertussen word ik behandeld voor kanker en durft Boudewijn niet voor zijn homoseksualiteit uit te komen. We worden gepest, twijfelen aan ons geloof in God en worstelen met onze identiteit. De teksten zijn soms keihard, maar ook doorspekt van humor.

Na afloop hebben de toeschouwers vaak tranen in hun ogen, van het huilen en van het lachen.

Toen ik een jaar was, kreeg ik non-Hodgkin. Het lymfoom naast mijn rechteroog werd succesvol behandeld met chemo en bestraling. Op mijn derde werd ik opnieuw ziek: acute lymfatische leukemie. Ik had dus non-Hodgkin met uitbreiding in het beenmerg. Ik kreeg naast chemo en

bestraling ook een beenmergtransplantatie waarvoor ik twee maanden in een steriele tent moest doorbrengen. Omdat ik nog zo jong was, heb ik weinig herinneringen aan het ziek zijn. Voor *Boys don't cry* heb ik mijn ouders veel vragen gesteld. Het bleek dat ze me sommige gebeurtenissen uit bescherming niet hadden verteld.

OMNIPOTENTIE

Als kind had ik soms extreme driftbuien. Ik dacht dat alles van mij was, dat ik alles kon. In het toneelstuk belt mijn moeder radeloos met de arts: "Jules rent met een zwaard achter zijn broertjes aan. Hij denkt écht dat hij een ridder is." De arts antwoordt: "Uw zoon heeft omnipotentie, hij denkt dat hij almachtig is." Door de geïsoleerde tijd in die tent waande ik me baas in mijn eigen kasteel. Tot mijn dertiende maakte ik veel ruzie met andere kinderen. De vechtsport Tang Soo Do hielp me met mijn agressie om te gaan. Maar het vechten hield ook snel op omdat jongens om mij heen groeiden en ik niet.

LICHAMELIJKE GEVOLGEN

Door de ziekte ben ik niet lang geworden: 1.58 m. De bestraling heeft mijn hypofyse beschadigd waardoor een groeispuurt uitbleef. Ik ben er vaak mee gepest. En al doen die opmerkingen pijn, inmiddels weet ik dat boos worden geen zin heeft. Relativeren, een positieve instelling en humor helpen. “Ik ben niet klein, jij bent gewoon heel lang”, is een van mijn grapjes. Verder besef ik dat iemand zoiets nooit zou zeggen als hij me echt zou kennen.

Als gevolg van de behandelingen ben ik helaas onvruchtbaar. Gelukkig heb ik een bijzondere band met mijn neefje. Mijn oudste broer Rik heeft vroeger beenmerg aan mij afgestaan voor de transplantatie. Het bloed van mijn broer stroomt daardoor zowel door mij als door mijn neefje.

THEATER

In het toneelstuk ken ik Boudewijn al mijn hele jeugd. In werkelijkheid hebben we elkaar acht jaar geleden ontmoet op de opleiding ArtEZ Theater in Zwolle. Maar de gebeurtenissen in het toneelstuk zijn wel op waarheid gebaseerd. We hebben onze eigen ervaringen samengesmolten tot één verhaal. Ik heb echt als kind kanker gehad en Boudewijn, die in werkelijkheid trouwens geen homo is, komt inderdaad uit een christelijke familie. Onze boodschap is duidelijk: iedereen hoort gerespecteerd te worden. Of je nu op jongens of meisjes valt, gelovig bent of niet, groot of klein bent, ziek of gezond.

‘KANKERCLUB’

In de voorstelling schelden we voortdurend. Van “Blijf met je flinkerpoten van me af” tot “Wat een kankerclub!”. Ik maak hiermee een statement: scheld niet met de naam van een ziekte waaraan mensen doodgaan. Overigens doe ik dat in het echte leven nooit en is “kankerpatiënt” het ergste wat iemand over mij kan zeggen. In het stuk word ik woedend als mijn beste vriend aan vreemden vertelt dat ik twee keer kanker heb gehad. Misschien omdat ik nog steeds niet accepteer dat ik zo’n ernstige ziekte heb gehad en daar gevolgen van ondervind. Ik wil me niet meer anders voelen, maar gewoon, net als iedereen.

BESPREEKBAAR MAKEN

We bieden de voorstelling, samen met lesmateriaal, aan voor scholen. Het

toneelstuk is een mooie manier om kanker, homoseksualiteit, pesten en geloof onder middelbare scholieren bespreekbaar te maken. Na de voorstelling gaan de acteurs en regisseur met de leerlingen in discussie en kunnen ze vragen stellen.

Maar we verzorgen ook reguliere voorstellingen en hopen daarmee in heel Nederland volle zalen te trekken!

Valerie Strategier

Boys don't cry is een voorstelling van TEN Producties.

Regisseur: Corien Feikens.

Acteurs: Boudewijn Koops en Jules van Rijn.

Voor meer informatie en speeldata: www.tenproducties.nl.